

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

YASMINE I.
BONCIU

castelul
din infern



Libris
EDITORIAL
BRAȘOV, 2019

CUPRINS

Prolog	7
--------------	---

PARTEA I

Capitolul 1 • Dorința ascunsă.....	17
Capitolul 2 • Disperare.....	35
Capitolul 3 • Imaginea viitorului	56
Capitolul 4 • Frumusețe răpitoare	80
Capitolul 5 • Fără scăpare.....	104
Capitolul 6 • Interogatoriul.....	132
Capitolul 7 • Iluzii.....	159

PARTEA A II-A

Capitolul 1 • Isterie	197
Capitolul 2 • Nectarul	219
Capitolul 3 • Înțelegerea	242
Capitolul 4 • Furișare.....	263
Capitolul 5 • Încredere	294
Capitolul 6 • Labirintul.....	325
Capitolul 7 • Trezirea la viață.....	355

PARTEA A III-A

Capitolul 1 • Dansul primăverii	397
Capitolul 2 • Rodia	419
Capitolul 3 • Secrete.....	446
Capitolul 4 • „Mai mulți decât ai avea răbdare să numeri”	472
Capitolul 5 • Cruzime.....	497
Capitolul 6 • Vizitatori.....	528
Capitolul 7 • Imaginea din oglindă.....	563
Epilog • Prea târziu	611

PROLOG

28 MAI

Valurile se spărgeau furios de mal, lăsând în urmă dâre de spumă albă. Sirenele vapoarelor sunau zgomotos, semnalându-și prezența în port. Cerul era cenușiu, prevestind apropierea unei furtuni. Răgetul tunetelor și lumina câtorva fulgere născute în largul mării erau elementele care dădeau un cadru mistic portului la ora lui de vârf, atunci când fiecare ființă din acest loc muncea la capacitate maximă pentru a putea termina sarcinile care i-au fost repartizate.

Nu numai marinarii și cei care lucrau în port la ora aceea se grăbeau pentru a-și duce la bun sfârșit treaba și pentru a se întoarce la casele lor. Un bărbat traversa portul cu pași mari și grăbiți. Se vedea că nu făcea parte din peisaj, era prea curat și prea bine îmbrăcat pentru un astfel de loc. Servieta pe care o avea cu el îi conferea un strop de profesionalism. Părul blond, zbârlit de vânt, și privirea hotărâtă din ochii albaștri adăugau un aer de seriozitate înfățișării sale.

— Așteaptă, așteaptă! – a răsunat o voce subțire la mulți pași în spatele bărbatului.

— Ține pasul, Avril! – a strigat el, fără a se întoarce ori a reduce din viteză. Din spatele lui s-au auzit un pufnit de dezaprobare și mersul alert al fetei care încerca să țină pasul.

Avril era o copilă de numai cinci ani. Părul ei scurt, ciocolatiu, până la umeri, și ochii ei ca două smaralde emanau un aer inocent și

Respect sălbatic în același timp. Rochița albă, care-i flutura în bătaia vântului, părea să o amuze foarte mult, deși încerca să țină pasul cu viteza tatălui său. La un moment dat s-a oprit, amintindu-și ceva. A început să se rotească, negăsind ceea ce căuta.

— Fever! Fever! Unde ești?

Un lătrat de recunoaștere s-a auzit din spatele unei lăzi de pește. Puiul de husky a venit imediat în spatele ei, intrând și el în cursă.

Cei trei au trecut în grabă pe lângă nenumăratele vase, până au ajuns într-un loc al plajei unde nu era niciun semn de civilizație. Bărbatul a început să mărească viteza, lăsând-o foarte în urmă pe micuța Avril. Era așa de absorbit în scopul lui de a ajunge la destinație, încât nu auzea sunetele de protest pe care le scotea flica lui, nici lătratul insistent al câinelui, care ar fi făcut invidios orice patruped cu vârsta dublă față de a sa.

Avril, sătulă de graba tatălui ei, a început să alerge, întrecându-l pe vitezoman.

— Ha! Te-am întrecut! – a țipat mica ființă, alergând ca o nebună în fața lui. Dacă nu ar fi fost vorba de o urgență, s-ar fi oprit și ar fi râs.

După câteva minute, un șir de case a început să iasă la iveală pe malul plajei uitate de lume.

În fața uneia dintre ele aștepta un bărbat care bătea grăbit din picior, uitându-se din două în două secunde la ceasul de pe mâna stângă. Când a zărit grupul de maratonisti, a răsuflet ușurat. S-a apucat de făcut semne disperate cu mâna, pentru ca cei doi să se grăbească. Atunci când aceștia au ajuns în fața casei, bărbații și-au strâns grăbit mâna.

— Pe aici, domnule doctor! – a spus proprietarul casei, trăgându-l grăbit pe doctor de mânecă.

— Avril, o să fii bine afară? – a întrebat doctorul foarte îngrijorat.

— Nu vă faceți griji, doctore, aici nu se poate întâmpla nimic. Drăguță, de ce nu culegi tu câteva scoici, cât timp eu și tatăl tău rezolvăm problema...?

Lui Avril nu-i plăcea omul acesta. Avea o privire șireată, iar zâmbetul lui galben inspira neîncredere. Ea a dat din cap afirmativ,

Respect pentru nevrând să mai aibă de-a face cu el, așa că nu a găsit altă soluție decât să fie de acord cu propunerea lui.

Fetița își privea neajutorată tatăl, care intra în casă, lăsând-o pe ea afară. Știa, din experiență, că, dacă ar fi intrat, l-ar fi încurcat, și ea nu voia decât ca tatăl ei să ajute pe oricine este la ananghie și nu se băga în aceste probleme. Înainte ca ușa să se închidă în urma lui, acesta i-a aruncat o privire îngrijorată.

Ea nu știa cum să descifreze această privire. Ori îi spunea „Vezi să nu faci nicio boacăna!”, ori avea același sentiment de îngrijorare pe care îl avea ea de când a ieșit din casă. Oricare ar fi fost răspunsul, fata nu s-a simțit niciodată mai abandonată în cei cinci ani de viață. A inspirat puternic aerul sărat al mării și l-a expirat într-un oftat profund.

— Deci, Fev, ce zici de-o vânătoare de scoici?

Ochii ei verzi se uitau întrebători la cățelușa care dădea veselă din coadă, dând de înțeles că ar fi fost de acord și cu o expediție pe Lună.

Avril a început să alerge în pas săltat pe malul apei, oprindu-se pentru a admira fiecare scoică. Niciuna nu era prea urâtă pentru ea, fiecare avea ceva unic. În următoarea oră, lângă fată s-a făcut un morman de scoici. Ea își admira cu mare mândrie capodopera.

— Păcat că n-avem ceva în care să le punem. Nu-i așa, Fev?

Tonul ei fericit s-a stins, când și-a dat seama că vorbea de una singură și că tovarășa ei nu mai era prin apropiere. A început să se panicheze când strigătele ei n-au avut efect. Ochii au început să o usture, iar privirea i s-a încețoșat. A scuturat violent capul, alungând gândurile negative odată cu lacrimile. Trebuia să gândească pozitiv, sau, cel puțin, așa îi spunea vocea din capul ei.

A început să caute de-a lungul plajei strigând numele patrupedei, dar nu a avut niciun rezultat. S-a oprit, dându-și seama că nu trebuia să se îndepărteze mai tare de atât. Tatăl ei mereu a fost strict cu astfel de lucruri. Nu trebuia să mai facă nici un pas, sau urma să se aleagă cu o pedeapsă, plus morala făcută pe tema îngrijorării lui. Însă prietenia ei cu Fever era mult mai importantă decât o pedeapsă.

„Nu trebuie să-ți abandonezi prietenii!” – îi spunea mereu el. Deci, regula lui avea și o excepție.

A oftat, sperând să o găsească pe Fever înainte ca tatăl ei să-și termine treaba. Cu acest gând, a plecat în căutarea singurei ei prietene.

A traversat plaja cu pași mici și înceți, încercând să nu lase niciun centimetru de nisip neverificat. În lung și în lat, înainte și înapoi, dar nici urmă de puiul de husky. S-a îndepărtat atât de mult, încât plaja a devenit din nou pustie. Încerca din greu să-și stăpânească lacrimile. Nici măcar nu mai știa unde se află, iar patrupeda nu voia să apară. Fix când voia să se așeze pe nisip și să-și regândească strategia, s-a auzit un lătrat îndepărtat.

Avril privea mirată cum prietena ei venea spre ea alergând de parcă viața i-ar fi depins de asta. Nu mai auzise niciodată lătratul acesta. Lătratul pe care îl știa ea era mereu unul fericit; acesta suna însă precum sirena unei ambulante.

Fever s-a oprit în fața ei, lătrând și ținând, încercând să-i spună ceva. Când a văzut că prietena ei umană nu înțelege, s-a dus în spatele ei și a încercat să o facă să se miște. Avril a făcut câțiva pași în direcția spre care era împinsă, dar încă nu înțelegea ce se întâmplă cu Fever.

Fără niciun avertisment, cățelușa a luat-o la fugă din nou.

— Stai, stai! – a început să alerge după câine, dar nu era destul de rapidă. Acum regreta că nu i-a luat o lesă atunci când a avut ocazia, dar acesta va fi primul lucru de pe lista de activități de mâine.

Soarele târziu de primăvară apunea în marea de apă, marcând sfârșitul unei alte zile. După puțin timp, a găsit-o pe Fever. Alerga în jurul cuiva care părea să stea întins pe malul apei.

A început să se îngrijoreze, poate acea persoană avea nevoie de ajutor. Oare tatăl ei a terminat ceea ce avea de făcut și putea ea oare să ajungă la timp să îl avertizeze că cineva are nevoie de ajutor?

Fever s-a oprit din lătrat când a ajuns lângă ea. Pe malul apei stătea întinsă o femeie. Părul șaten îi era răsfirat pe nisipul ud, iar rochia roșie îi era lipită de corp, ca o a doua piele. Nu-i putea vedea clar fața, fiindcă părul ud și plin de nisip îi acoperea mai bine de jumătate din ea, dar, chiar și așa, copila putea vedea că femeia era de o frumusețe ieșită din comun. Avea ceva magic, după cum avea mâinile îndoite pe lângă corp, după cum avea picioarele împletite. Ea credea că trebuie

Respect pentru să fie o zână a mării, nu putea crede că atâta frumusețe și mister se pot găsi într-un muritor.

— Doamnă, vă simțiți bine? – dar misterioasa femeie nu i-a răspuns.

Atunci și-a dat seama că nu avea cum, fiindcă nu respira. Mâna ei micuță și inocentă s-a dus la umărul femeii și a încercat să o facă să-și revină. Avril s-a înfiorat când a simțit pielea extrem de rece a umărului ei. Ea știa că nu trebuia să fii atât de rece, chiar și după o baie în apa mării. Punând lucrurile cap la cap, și-a dat seama că nu mai avea ce face pentru femeia aceasta.

Era moartă.

Nu mai văzuse o astfel de persoană până acum și nu știa cum să reacționeze. Trebuia să-i fie frică? Trebuia să o ia la fugă? Nu știa, dar, totuși, nu simțea niciun fel de repulsie față de acest lucru. Ceva îi spunea că ar trebui să o ia la sănătoasa, dar nu-și putea controla picioarele. Parcă ceva mai presus de ea a luat-o în stăpânire. Își muta greutatea de pe un picior pe altul, ținând mâinile la spate, bălângănindu-se ușor odată cu bătaia vântului.

Ochii ei verzi și curioși s-au uitat în cei albaștri ai cățelușei, căutând un răspuns la întrebarea nespusă. Necuvântătoarea se uita la ea, parcă întrebându-se același lucru. Avea capul rezemat pe labele din față și părea chiar mai derutată ca ea. Copila și-a mutat iarăși privirea spre femeie.

— Fev, oare moartea este atât de liniștitoare?

Nu știa ce a făcut-o să pună această întrebare fără sens. Oare să fi fost misterul pe care îl emana? Sau zâmbetul enigmatic care îi curba buzele femeii chiar și în acest ceas? Fără să-și dea seama, s-a trezit imitând acel zâmbet, chiar cu mai mult suflet și mister decât femeia...

„Este nebună.” A fost primul lucru care i-a venit în minte privind copila cum zâmbește. Așa ceva nu a mai văzut niciodată, ca cineva să zâmbească într-o astfel de situație. Poate este vârsta inocenței, dar chiar și așa, fata nu simțea niciun sentiment de groază, care ar fi fost echivalentul normalului în situația de față.

Respect pentru El stătea ascuns în spatele unui copac răsărit pe malul plajei, având grijă ca niciun ochi de muritor să nu-l vadă, nu că ar fi avut cum. Ochii lui ca două cristale cenușii examinau cu atenție scena din fața sa.

Copila nu părea proastă, avea o privire inteligentă și matură, dar avea un aer atât de inocent și de pur, cum rar i-a fost dat să vadă. Aura ei era atât de strălucitoare, încât avea puterea să-i zdruncine judecata și tot ceea ce a crezut el până acum. Trebuia să plece cât mai curând de aici. Se simțea prea vulnerabil față de așa ceva. S-a întors pe călcâie, dând să dispară și să uite tot ceea ce a văzut astăzi. Nu știa de ce sau cum s-a întâmplat, dar brusc totul i s-a făcut negru în fața ochilor. S-a întors să se uite la copilă și a încremenit. În fața lui nu mai era o copilă, era o femeie în toată firea.

Părul ei nu mai era scurt, acum venea în cascade peste umeri, adiind ușor în bătaia vântului. Ochii ei verzi erau mai maturi, dar atât de plini de viață și de inocenți, încât îl atrăgeau ca un magnet. Corpul nu mai era al unei copile, era maturizat în ceea ce reprezenta corpul unei femei cu toate formele la locul lor. Zâmbetul ei nu mai era unul reținut, ci unul dăruit din toată inima. Rochia albă adăuga plusul de puritate de care mai avea nevoie peisajul pentru a fi desprins dintr-un basm. Parcă o și vedea alergând pe plajă, cu rochia fluturând în urma ei, râzând și bucurându-se de viață.

Era împietrit.

El reprezenta opusul a tot ceea ce era ea. Puritate, bucurie, viață... Era atât de greșit din multe puncte de vedere și, totuși, simțea că totul este corect, ca și cum totul ar fi fost menit să se întâmple așa. Ea era tot ce însemna bunătatea, și ar fi trebuit să plece și să nu se uite în urma lui, dar nu putea. Ea era nordul și el era sudul, ca poliul unui magnet, și se simțea atras de această ființă. I-a luat mai puțin de cinci secunde să realizeze acest lucru. A clipit des, sperând să alunge iluzia pe care o avea în fața ochilor. A reușit, și totuși știa că această imagine îi va rămâne mereu impregnată în minte. Oricât ar fi încercat să nege, nu voia să o uite. Se uita la copila aceasta, întrebându-se cum a reușit să i se strecoare pe sub piele.

Respect pentru Nu știa de ce a avut acea iluzie, dar singura explicație era că Universul își bătea joc de el.

Soarele aproape a apus. Femeia a început să strălucească, emanând o lumină albă, care se ridica din corpul ei. Era derutată și privea în jur dezorientată. Privirea i s-a oprit asupra copilei. Dacă aceasta ar fi putut să plângă, ar fi plâns. Arăta de parcă ar fi cunoscut-o.

Fetița nu își dădea seama că în fața ei avea spiritul femeii îngenuncheat pentru a ajunge la același nivel cu ochii ei. Mâna ei se întindea și se întorcea spre capul fetei, fiindu-i frică să-l atingă. Mâna, în cele din urmă, i-a zăbovit asupra capului fetei. Ar fi vrut să o mângâie sau să ajungă la ea printr-un anumit mijloc. Copila nu simțea atingerea care era menită să aline și să exprime tandrețe. Era o scenă emoționantă și se simțea ca un intrus în ea.

La un moment dat, câinele fetei a început să țopăie scheunând de fericire. Animalele pot simți mult mai multe lucruri decât oamenii. Avril privea mirată atitudinea cățelușei. Aceasta s-a liniștit sub privirea copilei și se uita cu compasiune unde trebuia să fie spiritul.

Femeia și-a ridicat privirea spre umbra care le examina de lângă copac. A început să tremure din toate încheieturile. Nici nu trebuia să știe cine este, era în gena ei frica pe care o simțea acum. Știa din instinct ceea ce urma. I-a aruncat fetei o ultimă privire, și s-a ridicat.

Figura ei devenea din ce în ce mai transparentă. Ochii ei căprui îl priveau fix. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Gura i se deschidea și se închidea, cuvintele fiind undeva, într-un colț al minții unde nu putea ajunge.

— Ai... ai grijă de ea, presimt că va avea aceeași soartă ca și mine...

Au fost ultimele ei cuvinte înainte de a se evapora în lumina slabă a amurgului. În privire avea ceva disperat. Copila nu putea să-i audă cuvintele, dar el putea. Acestea i-au zguduit întreaga lui ființă. Atâta grijă și compasiune pentru un străin... Oare în tot acest timp a privit lumea într-o iluzie creată de el? O iluzie întunecată menită să altereze adevărul, astfel încât el să nu se simtă mărginit? Nu credea asta, dar știa din proprie experiență că absolut totul era posibil.

Respect pentru Cățelul a început să facă din nou zgomot, lătrând în direcția sa.

În cele din urmă, s-a trezit față în față cu micul animal. Nu era un lătrat furios, era unul care să-l atenționeze să-i lase stăpâna în pace. Animalul acesta avea o imensă capacitate de a recepționa sentimentele celor din jur, chiar dacă nu îi putea vedea.

Copila a venit pentru a-l liniști pe micul patrupe. Era față în față cu el. Acum își dădea seama cât de mică era în comparație cu el. Era mult prea fragilă. Dacă l-ar fi văzut, ar fi fost cu siguranță îngrozită. Fără să-și dea seama, privirea ei s-a întâlnit cu a lui. Smaraltele și pietrele lunii s-au întâlnit, lagune și ceață. Ea a început să tremure. Măinile micuțe i s-au strâns în jurul propriului corp, încercând să oprească frigul care a cuprins-o. Respirația i-a devenit sacadată, expirând abur.

Era conștient de efectul lui asupra muritorilor și, pentru prima dată, regreta acest efect. Trebuia să plece, s-au întâmplat prea multe în ultimele minute. Mâna lui s-a dus instinctiv spre capul copilei, să o mângâie cum a făcut femeia. Spre deosebire de femeie, lui îi putea simți atingerea. De un singur lucru era conștient în acel moment: dorința de a o proteja era mai mare decât orice alt sentiment pe care l-a simțit până atunci. Nu s-a retras din mângâierea lui, dar nici nu părea șocată, ea era în lumea ei cum era și el în a lui. A oftat și s-a întors, făcându-se nevăzut...

„O să am grijă de tine...” – au fost ultimele lui gânduri.

— Avril, unde ești?!

Vocea puternică a tatălui ei era pe cât de îngrijorată, pe atât de furioasă, plutind de-a lungul valurilor cu o intensitate ce ar fi putut trezi și morții din somn. Alerga disperat în căutarea fiicei lui. Un lucru era sigur – o să fie pedepsită cel puțin o săptămână pentru isprava asta. Mersul lui era grăbit și nechibzuit, bărbatul pășind când la stânga, când la dreapta, când se oprea pentru a se reorienta. În curând va fi beznă, deci trebuia să o găsească înainte de asta.

Ultimele raze ale soarelui, care apuneau în mare, cădeau pe ceva în îndepărtare; părea să fie cineva de statură mică ce stătea la baza valurilor. A răsuflat ușurat alergând. Cu cât se apropia mai mult, cu

Respect pentru tatăl își dădea seama că acea persoană nu avea cum să fie fata lui. În primul rând, era prea mare și, în al doilea rând, era nemișcată, prea nemișcată, nici nu se vedea că respiră. Când a ajuns la distanța la care putea vedea cu exactitate cine era acolo, s-a oprit, mărindu-și ochii cât două farfurii.

Graba cu care a venit și motivul ei au fost complet uitate, pașii lui erau acum foarte lenți și calculați, de parcă ar fi mers pe gheață subțire, iar ceea ce era în fața lui s-ar fi putut evapora în orice secundă. Totul părea ireal. Exact ca și fiica sa, credea că în fața lui se află ceva prea frumos pentru a fi o simplă ființă muritoare. În lumina asfințitului și în mișcarea lentă a valurilor, ea părea o ființă mistică.

Când a ajuns în dreptul ei, s-a pus în genunchi. Degetele lui s-au apropiat de fața ei de parcă ar fi atins un animal rănit; cu grijă, ele i-au dat părul ud de pe față. Exact cum se aștepta, era o frumusețe rară. Degetele nu i s-au retras imediat, au mai zăbovit pe fața ei, conturându-i fiecare trăsătură, încercând să memoreze fiecare linie a chipului femeii. În piept, inima îi bătea într-un ritm dureros de alert.

Deși fața lui nu arăta nimic, în ochi i se puteau citi foarte clar urme de recunoaștere. Știa cine era acea femeie și îl durea îngrozitor că a trebuit să sfârșească așa. „Este vina mea” – ecoul acestor cuvinte se izbea în toate colțurile posibile ale conștiinței lui. La un moment dat, a simțit că este privit. A întors brusc capul, cu o privire foarte vinovată, de parcă el ar fi fost ucigașul. Avril stătea lângă un copac, nu foarte departe, având o privire de nestăvilită curiozitate infantilă. Piciorușele ei au alergat spre tatăl său și fetița i s-a aruncat în brațe înainte ca el să aibă timp să clipească și să-și ștergă privirea de șoc de pe față. Fever stătea cuminte la locul ei, dând indiferentă din coadă.

— De cât timp ești aici? – a întrebat el precaut, dar ea nu îl auzea; era complet acaparată de lumina care se juca în părul femeii dându-i reflexe roșcate.

— Este frumoasă, nu-i așa?

Dacă nu ar fi fost privirea ei vinovată, nu și-ar fi dat seama că ea trebuie să fi fost aici cu mult înaintea lui. Întrebarea fetei era atât de inocentă, încât nu îndrăznea să se gândească la ceea ce îi trecea prin

Respect | cap. Trebuia să plece de aici înainte ca ea să afle mai multe și trebuia să aducă o echipă de medici legiști.

Bărbatul a luat-o în brațe și a început să meargă în direcția opusă, cu Fever pe urmele sale. Ea a început să se zbată.

— Este moartă, nu-i așa? – puritatea cu care a întrebat nu se potrivea cu vorbele rostite. El nu a mai îndrăznit să răspundă, de teamă ca ea să nu interpreteze altfel răspunsul lui.

— Mergem să găsim pe cineva și să-l trimitem aici să se ocupe de treaba asta – a ignorat complet întrebarea, sperând ca Avril să lase baltă subiectul și, cu trecerea timpului, să uite.

— Bine – a fost tot ce a mai spus, văzând că tatăl ei nu era dispus să coopereze. O să capete ea răspunsul și va afla, în cele din urmă, de ce a avut acel sentiment ciudat cu câteva clipe înainte. Ceva era în neregulă, putea să o simtă în fiecare celulă din corpul ei firav.

Tatăl ei s-a înșelat. Ea nu a uitat niciodată ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea. Acela a fost momentul care a marcat întreaga ei copilărie. Tatăl nu putea face nimic în legătură cu asta. Rugăciunile lui nu i-au fost ascultate, dar încă mai spera ca acest moment să se șteargă din mintea ei.

Nimeni nu știa că acel moment a fost cel care a marcat întreaga ei existență, care i-a stârnit curiozitatea, dându-i un scop în viață – să afle ceea ce este moartea. Trebuia să afle, era unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii și ea voia să-l știe. Ea nu a uitat acea zi, nici tatăl său, dar niciunul dintre ei nu știe că mai este cineva care nu poate uita ziua aceea și, în plus, a făcut o promisiune, de care intenționează să se țină...

Ea avea întrebarea, el avea răspunsul...

PARTEA I

INOCENȚĂ

CAPITOLUL 1

DORINȚA ASCUNSĂ

10 ANI MAI TÂRZIU – 28 MAI
(AVRIL – 15 ANI)

Lumea s-a transformat. Cu mulți ani în urmă, câțiva meteoriți au schimbat cursul omenirii. Toți erau atât de absorbiți de putere și de avere, încât într-o zi, un dezastru, care putea fi prevenit, a modificat firul istoriei... O furtună de meteoriți a atacat fără milă Pământul. Unele dintre cele mai mari orașe ale lumii au avut de suferit, împreună cu miliarde de vieți. Nimeni nu a fost cruțat, nici măcar cele mai dezvoltate țări ale lumii.

Specia umană a fost aproape de pragul exterminării și s-a zbătut mult timp. Totul a trebuit să fie luat de la început. Totul părea pierdut: foamete, criză și multă violență. Secole – de atât a fost nevoie – ca omenirea să-și revină și să înceapă de la zero. Vreo patru secole i-au luat pentru a renaște tehnologia care, în trecut, a fost descoperită